

Het tafereeltje van het evangelie van vandaag is oud maar heel actueel... Wanneer Jezus blijkbaar spreekt over lijden, vervolging, tegenslag... lijken de leerlingen niet geïnteresseerd? Integendeel ze zijn bezig met net het tegenovergestelde: grootheid, macht, succes, invloed, beroemdheid... Het is immers normaal: naar **deze** maatstaven worden mensen toch gewogen en gewaardeerd: de naam van de winnaar wordt het palmares onthouden, de verliezer is snel vergeten. Al we iemand vragen hoe hij of zij het stelt verwachten bijna normaal goed en heel weinig ik voel mij niet goed. Dat mensen beperk zijn, dat leven onvermijdelijk lijden inhoudt, zeker als men ook voor anderen wil leven... daar spreekt de reclame nooit over, maar ook de mensen niet. Wij willen niet de laatste zijn - maar de eerste. Wij willen geen dienaars zijn, zeker als dit woord zou verwijzen naar meid zijn, slaaf zijn, maar uiteindelijk heersers... zou ik mogen zeggen **allemaal**, de ene wat meer in het brede maatschappelijk vlak, anderen in de werkkring, nog anderen in het gezin, weer anderen in de vrije tijd. Zeggen we soms niet ik ben baas op mijn werk, mijn vrouw thuis.

En toch zou ik een pleidooi willen houden voor de dienstbaarheid... Wie de grootste wil zijn, moet de dienaar van allen zijn, zegt Jezus. Het is moeilijk om in de praktijk niet mis begrepen te worden... Ik wil zeker geen pleidooi houden voor het oude rollen patroon van de vrouw in het gezin. Maar ik kan er moeilijk om heen om toch nog te zeggen dat de moeders in het gezin uiteindelijk het meest worden bemind omdat ze zowat de dienstmeiden zijn van man en kinderen. Afwassen en opkuisen zijn zeker geen daden om succes te hebben, om carrière te maken... maar misschien wel om kampen, feesten te helpen slagen... om leefbaar te houden. In welke mate zijn onze christelijke instellingen nog dienstverlenende organisaties of instituten... Wordt er ook hier soms niet meer gekibbeld om leidende functies en vererende verantwoordelijkheden dan om daadwerkelijke hulp en steun?

En ook bij de kerk...

tot enkele dagen terug zou ik zeggen de diaconie komt op de tweede plaats.
dat blijkt uit de discussie rond kerkenplan
liturgie en vooral voorganger
diakens die eigenlijk opgericht zijn om dienstwerk, gaan vooral graag voor
er is geen gebrek aan gebedsleiders om voor te gaan
maar ziekenbezoek ?

plaatselijk is dit nog altijd
ook al stelt de paus duidelijk andere accenten
vb in discussie communie voor echtgescheidenen, niet onbelangrijk maar belangrijker dat zij niet aan de kant geschoven worden, dat zij begrip, barmhartigheid is letterlijk een warm hart tonen is en vooral drie van onze bisschoppen zijn bezig aan heel gevaarlijke reis in nood Irak. Sommigen zagen het wellicht in het nieuws..
Misschien kan een oud verhaal op een eigentijdse waar gemaakt

Het volgende verhaal is een pregnant voorbeeld van zelf kwetsbaar zijn en het opnemen voor kwetsbare mensen, onweerstaanbaar zijn in de liefde en concreet tonen dat je achter mensen staat en niet toelaat dat iemand beschadigd, laat staan gedood wordt, van een liefde die niet wijkt en zichzelf prijsgeeft.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog zit een stel gevangenen in een barak in een Duits concentratiekamp. Iedere avond kwam een bewaker de barak binnen en zocht telkens dezelfde man uit om hem af te ranselen. De gevangenen zagen toe in machteloze woede. Op een avond stapt een gevangene op de bewaker toe en zegt: 'Als je dan beslist iedere avond denkt iemand te moeten afranselen, neem dan vanavond mij eens voor de variatie.' De bewaker was verrast. Hij rekende vast op de angst van ieder en achtte het vanzelfsprekend dat 'de mens' bang, laf en egoïstisch is. Na een aarzeling zei hij: 'Goed, ik zal vanavond jou nemen en niet die ander. En omdat je zelf wilt

afgetroefd worden, mag je nog kiezen hoeveel slagen ik je zal geven.' De gevangene antwoordde: 'Dat laat ik aan jouw geweten over.' De bewaker antwoordde: 'Ik heb geen geweten.' Waarop de gevangene van zijn kant zei: 'Natuurlijk heb je een geweten, anders had je mij allang afgeranseld.' Na dit merkwaardige gesprek was de aardigheid er voor de bewaker dermate af, dat hij afdroop en niet meer terugkwam. Ook de volgende avonden niet.

Dat voorval heeft jammer genoeg de oorlog niet kunnen doen stoppen, maar misschien wat minder lijden. Bisschoppen zullen ook IS tere niet kunnen stoppen, maar kleine stapjes van medeleven. Ik wil hen daarvoor danken.

John Dekimpe 20 september 2015